

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko Urzędowi Gminy w C.

o dopuszczenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
przywrócenie do pracy i odszkodowanie za niezgodne z prawem zwolnienie
powoda z pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt V Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł
(jedentysiącosiemset) tytułem kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący wskazał, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. - jest oczywiście uzasadnione, bowiem jak podnosi skarżący: „Prawidłowe zastosowanie przepisu art. 353¹ k.c. i art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. wymaga dokonania przez sąd wykładni w zakresie przesłanek swobody stron w kształtowaniu swoich oświadczeń woli (w tym przypadku - pracownika i pracodawcy), kształtujących nowe warunki zatrudnienia pracownika u pracodawcy przejmującego dotychczasowy zakład pracy w trybie art. 23¹ k.p. Sąd pominął, w świetle dosłownej treści umowy zgodny zamiar stron i cel umowy, polegający na ukształtowaniu zatrudnienia powoda po 1 stycznia 2012 r. - na nowych warunkach (...)”.

Powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżący obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Przedstawiony wniosek takiej oczywistości nie wykazuje. Z analizy skargi kasacyjnej wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołuje się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Tak sformułowany wniosek należy uznać za wadliwy, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Ponadto wniosek o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wewnętrznie sprzeczny. Nie można twierdzić równocześnie, że z jednej strony rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest efektem oczywistego naruszenia przepisów prawa, rozumianego jako widoczne *prima facie* (bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej), a z drugiej zaś strony,

że na tle zastosowania tego przepisu przez sąd drugiej instancji wystąpiły poważne wątpliwości interpretacyjne na tle kwestionowanego w skardze kasacyjnej przepisu (art. 23¹ k.p.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.